

Det återberättas att Ibrâhîm bin Dînâr al-Faqîh sade:

”Min pappa berättade följande för mig:

’Två män som hade anklagats för stöld fördes till mig.

Jag ställde dem framför mig för att döma mellan dem, sedan sade jag till de närvarande i sammankomsten: ’Kan någon hämta ett glas vatten!’. Ett glas vatten gavs till mig och jag började dricka, därefter slängde jag det plötsligt medvetet så att det föll på marken och gick sönder.

En av männen blev då plötsligt chockad för att glaset gått sönder medan den andra mannen förblev oberörd. Jag sade då till den som blev skrämmd: **’Du kan gå’**, och till den andre: **’Ge tillbaka det du stulit’**. Han sade då: ’Hur visste du att jag var tjuven?’

Jag svarade då: ’En tjuv har ett stabilt hjärta och blir sällan rädd, medan denna man som chockades är oskyldig. För hade en mus rört sig i huset så hade han blivit skrämmd, och detta hade hindrat honom från att stjäla.’”

Källa: Kitâb al-Adhkiyâ’ (”Boken om de smarta”) av al-Imâm Ibn al-Djawzî